

výlohy spojené s ušitím šatů z vadné látky, a pokud se domáhá náhrady ušlého 20% zisku, jest předpokladem nároků těch prodatelovo zavinění, neboť, kdo zboží předá, jest práv vždy ze škody jím zaviněné. V tom směru však platí pravidlo, podle něhož musí ten, kdo se domáhá náhrady interese pro nesplnění neb nesprávné splnění smlouvy, dokázati jen smluvní závazek, kdežto na odpůrci jest, by prokázal, že mu bez jeho viny nebylo lze smlouvu vůbec nebo řádně splniti. Je zde tudíž břímě průvodní obráceno proti případu, kdy se uplatňuje náhrada škody ex delicto, ve kterém případě musí ten, kdo se náhrady domáhá prokázati škodu, delikt, odpůrcovo zavinění i příčinnou spojitost mezi škodou a deliktem (§ 1295 obč. zák.).

Čís. 10334.

K nároku ze správy stačí, že maso krávy koupené na porážku bylo uznáno příslušným úředním orgánem za nepoživatelné.

(Rozh. ze dne 20. listopadu 1930, Rv I 155/30).

Žalobce koupil od žalovaného krávu na porážku. Ježto maso poražené krávy bylo zvěrolékařem uznáno za nezpůsobilé k požívání a bylo nařízeno předání poražené krávy pohodnému, domáhal se žalobce na žalovaném vrácení kupní ceny. Žalobě bylo vyhověno s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

K oprávnění nároku ze správy stačí skutečnost, že maso krávy koupené na porážku bylo uznáno příslušným úředním orgánem za nepoživatelné. Z účelu koupě krávy na porážku jest zřejmo, že smluvními stranami bylo předpokládáno, že maso z poražené krávy bude příslušným úředním orgánem uznáno za způsobilé k požívání, což se nestalo.

Čís. 10335.

Usnesení opatrovnického soudu, jímž schválen postup nemovitosti otcem nezletilému dítěti, není oprávněno napadati rekursem jiné nezletilé dítě postupitelovo vlastním jménem, nýbrž jen, pokud rekursem hájí zájmy nezletilce, nabyvšího nemovitost, ale tento rekurs mohlo by podati jen ve lhůtě běžící tomuto nezletilci.

(Rozh. ze dne 20. listopadu 1930, R II 383/30).

Do usnesení p r v é h o s o u d u, jímž byla ohledně nezl. Josefa Ž-a opatrovnický schválena odstupní smlouva, podala rekurs jeho sestra, nezl. Ludmila Ž-ová. R e k u r s n í s o u d zrušil napadené usnesení a vrátil věc prvému soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Nejvyšší soud změnil napadené usnesení v ten rozum, že zamítl rekurs nezl. Ludmily Ž-ové.

Důvody:

Nelze souhlasiti s rekursním soudem, že nezl. Ludmila Ž-ová byla odstupní smlouvou ze dne 29. dubna 1930 tou měrou dotčena, že jí přísluší v řízení, týkajícím se opatrovnického schválení této smlouvy, postavení účastníka řízení a právo stěžovati si do jejího schválení. Smlouvou odstoupil zatím již zesnulý otec nezl. Josefa a Ludmily Ž-ových nezl. Josefu Z-ovi svůj nemovitý majetek za určitá plnění. Jelikož nezl. Ludmila Z-ová není smluvní stranou, jest soudního schválení smlouvy třeba jen ohledně nezl. Josefa Z-a, úkolem soudu při tom jest, by uvážil, zda jest jeho udělení v zájmu nezl. Josefa Z-a, nikoliv, zda není v rozporu se zájmy nezl. Ludmily Ž-ové. Účastníkem schvalovacího řízení jest výhradně nezl. Josef Ž., nejsou jím osoby třetí, ba ani druhá smluvní strana, otec Jan Ž., po případě jeho dědici. S tohoto hlediska nebylo přiznati nezl. Ludmile Ž-ové právo k rekursu jménem vlastním. Nezletilá Ludmila Ž-ová byla k rekursu oprávněna jen podle § 217 obč. zák., pokud jím byly hájeny zájmy nezletilého Josefa Ž-a, ale rekurs mohla podati jen ve lhůtě běžící tomuto nezletilci, jež však, poněvadž věci poručenské a opatrovnické jsou podle čl. I zák. ze dne 19. ledna 1928 čís. 23 sb. z. a n. věcmi feriálními, končila podle spisů dnem 6. září 1930. Rekurs datovaný dne 8. září 1930 byl však podán dne 9. září 1930, až po uplynutí lhůty rekursní. Poněvadž schválením smlouvy opatrovnickým soudem nabyt nezletilý Josef Ž. práv ze smlouvy, měl opožděný rekurs podle § 11 nesp. říz. býti zamítnut.

Čís. 10336.

Kdo dal zabaviti věc v mezích svých práv, není vlastníku zodpověden za škodu tím vzešlou, leč že by vlastník prokázal, že vymáhající věřitel provedl zabavení jen obmyslně, by vlastníka poškodil. Mohl-li býti vymáhající věřitel bezelstně přesvědčen, že zabavená věc nepatří třetí osobě, nýbrž jeho dlužníku, nebyl povinen dodatečně zrušiti již povolenou exekuci, ani když byla na něho podána vylučovací žaloba.

(Rozh. ze dne 21. listopadu 1930, Rv I 1792/29).

Veda exekuci k vydobytí peněžité pohledávky proti žalobcovu bratru, dal žalovaný zabaviti koně. Spor o vyloučení koně z exekuce žalobce proti žalovanému vysoudil. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalovaném náhrady škody, jež mu vzešla zabavením koně. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto